

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 28.09.2023 r.

Kochani.

Tak jak zapowiadałem, przed nami dalszy etap pracy duchowej, osobistej w związku z charyzmatami. Kontynuujemy pracę z charyzmatami. Codzienna formacja powinna trwać ok. 20 min. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Mamy wiele charyzmatów biblijnych wymienianych, a innych będę Was uczył w przyszłym roku i na innych etapach życia. Każdy charyzmat podzielony jest na 3 dni: 1. dzień – wyjaśnienie go w świetle Pisma Świętego, uwagi ogólne oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla siebie. 2. dzień – zauważenie charyzmatów w Tradycji Kościoła oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla członków wspólnoty. 3. dzień – odpowiedzi na 3 pytania i zawierzenie tego charyzmatu (osobistego czy we wspólnocie) Maryi, odmawiając w tym celu 10 różańca.

Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać

Na owocną pracę, błogosławie +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Czwartek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozemnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat prorocstwa (1 Kor 12,10-28; Rz 12,6-8)

"...i będą prorokowali synowie wasi i córki wasze..." /Dz 2,17/

"Troszczcie się o dary duchowe, szczególnie zaś o dar prorocstwa" / 1 Kor 14,1/

Prorocstwo to specjalna wiadomość z nieba. To przekaz radości, światła, napomnienia, odwagi, pocieszenia i nadziei. To promień słońca docierający do szarej ziemi, to głos samego Jezusa, który chce mówić do nas, oprócz tradycyjnych sposobów, także poprzez Ducha św. Chce nas zapewnić, że jest wciąż żywy i obecny pośród nas, że troszczy się o każdego i nie są

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka
diakonia modlitewna

Dawid Przydział
diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał
diakonia liturgiczna

**Katarzyna Świder
Magdalena Rząsa**
diakonia wprowadzająca

**Klaudia i Konrad
Przydział**
diakonia medialna

**Joanna i Wojciech
Wojdyło**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

mu obce nasze osobiste problemy. *"Jeszcze wiele mam wam do powiedzenia, ale teraz jeszcze znieść tego nie możecie. Gdy zaś przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy. Bo nie będzie mówił od siebie, ale powie wszystko, cokolwiek usłyszycie i oznajmi wam rzeczy przyszłe."/* /J16,12-13/

Jezus ma nam wiele do powiedzenia, a Duch św. ma za zadanie przekazać nam to, co słyszy. Postępuje się przy tym ludźmi. Podsuwa zatem słowa, które są zrozumiałe dla wszystkich. **To jest właśnie proroctwo: mówić w imieniu Boga, przestać specjalną wiadomością wspólnocie od Pana, a wszystko w bezpośredniej inspiracji ze strony Ducha św.** W szerokim sensie każdy głos, który mówi nam o Bogu, może być nazwany proroctwem. Tak więc może być nim głos wewnętrzny, głos sumienia, nauczanie Kościoła, głoszenie Słowa Bożego, duchowe konwersacje, dobre przykłady, upomnienia rodziców, przełożonych i inne. Są to głosy, dzięki którym Bóg dociera do nas. Tu jednak mamy zamiar mówić o proroctwie w ścisłym sensie : o specjalnych wiadomościach od Jezusa, przesyłanych dzięki darom Ducha św., wiadomościach ograniczonych jeśli chodzi o treść przesłania jak i liczbę słuchaczy. Ogólnie biorąc, proroctwo weryfikowane jest podczas spotkań modlitewnych. Jeden z obecnych może poczuć w pewnym momencie potrzebę powiedzenia czegoś. Nie ma gotowej myśli w głowie, lecz tylko słowa, które przychodzą jedno po drugim. Mówi w pierwszej osobie, głosem pewnym, bez lęku i bez ekscytacji. Może się zdarzyć, że w normalnych warunkach strach nie pozwoliłby tej osobie publicznie wydobyć z siebie żadnego słowa. Tu głos jest na pozór normalny, ale ton i siła wypowiedzi nie pasują często do charakteru mówiącego.

Najczęściej ludzie rozumieją pod słowem "proroctwo" przepowiadanie rzeczy przyszłych. Owszem, **przewidywanie przyszłości stanowi część proroctwa, ale nie obejmuje całkowicie jego treści.** Na ogół proroctwa, które słyszymy na spotkaniach modlitewnych, są to słowa dodające odwagi, napomnienia czy zapewnienia o ojcowskiej trosce ze strony Boga. Tak rzeczywiście pojmował je też św. Paweł: *"Ten zaś, kto prorokuje, mówi ku zbudowaniu ludzi, ku ich pokrzepieniu i pociesze."/* /1 Kor 14,3/ Nieraz może być zawarty w proroctwie element ujawnienia wydarzeń przyszłych, ale cel pozostaje ten sam: dodać odwagi, nadziei, ufności. Pocieszyć i dać znak miłości. Nigdy nie są to rozkazy, co najwyżej delikatne napomnienia. Jeśli głównym celem byłoby naprowadzenie na inną drogę, odbywa się to w atmosferze ojcowskiej serdeczności. Nie ma nigdy słów przerażających, deprymujących czy poniżających. Św. Paweł upomina nas: *"Ducha nie gaście, proroctwa nie lekceważcie! Wszystko badajcie, a co szlachetne- zachowujcie!"* /1 Ts 5,19-21/

Prawda zawsze graniczy z fałszem, toteż u boku autentycznego proroctwa mogą znaleźć się słowa nieprawdziwe. Jakie są więc kryteria oceny, czy proroctwo ma cechy autentyczne, czy nie? Oto one w skrócie:

1. Powinno zostać osądzone przez wspólnotę, której został dany przez Ducha św. dar rozeznania.
 2. W treści proroctwa powinny być elementy dodające odwagi, pocieszające, łagodnie napominające, wlewające w serce nadzieję. Jeśli proroctwo nie zawiera nic innego, jak tylko groźby, wyrzuty, przepowiedzenie kar, które zasiewają w duszach strach, przygnębienie, dezorientację, powinno zostać osądzone jako fałszywe.
 3. Głównym celem powinna być chwała Boża. Wypowiadane słowa powinny wypytywać z obfitości miłości Bożej.
 4. Pewność, że proroctwo dotyczące przyszłości jest autentyczne, można osiągnąć dopiero wtedy, gdy zostanie spełnione, toteż trzeba podchodzić do przepowiedni z ostrożnością i pewną rezerwą. Nie zaleca się zbyt szczegółowego analizowania poszczególnych słów, ale uchwycenie i zatrzymanie się na sensie i znaczeniu podstawowym.
 5. Treść konkretnego przekazu albo proroctwa w ogólności musi być zgodna z Pismem Świętym i nauczaniem Kościoła. Jeśli tak by nie było, fałszywość jest ewidentna. Duch św. nie może zaprzeczać samemu sobie!
 6. Informacje zawarte w treści proroctwa powinny kierować nas ku życiu nadprzyrodzonemu, rozwijać w nas życie Chrystusa, pogłębiać wzajemną miłość braterską, budować Mistyczne Ciało Pana. Jeżeli natomiast treść proroctwa pobudzi niezdrową ciekawość, wywoła falę chorośliwych pragnień, odwróci naszą uwagę od Boga- bez wątplenia będzie je można osądzić jako fałszywe.
3. Napisz modlitwę o ten charyzmat dla siebie.
4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Niedługo po Justynie żyje i pisze św. Ireneusz. Ten wielki pisarz II stulecia chrześcijaństwa potwierdza, że charyzmaty trwają w Kościele nadal: „Podobnie [jak za czasów Apostoła Pawła] my też znamy braci w Kościele, którzy posiadają dary prorocze i którzy przez Ducha mówią wszelkimi rodzajami języków, ujawniają dla ogólnego dobra ukryte sprawy ludzi i ogłaszają tajemnice Boże. Ich to Apostoł nazywa «duchowymi», a są duchowi, gdyż mają udział w Duchu [...]”.

Ważne, że święty biskup z II wieku powołuje się na czasy Apostoła Pawła: zaświadcza tym samym, że w jego opinii Boże plany udzielania charyzmatów ludowi chrześcijańskiemu nie zmieniły się. Dowiadujemy się, że charyzmaty są normalnym wyposażeniem wspólnoty Kościoła (choć nie można sprecyzować, na ile miałyby być częste). „Prawdziwi uczniowie Jego, którzy od Niego otrzymali łaskę, czynią w Jego imię dla dobra reszty ludzi takie cuda, do jakich każdy z nich dar odebrał. Otóż jedni wypędzają demony rzeczywiście i prawdziwie, tak że często ludzie uwolnieni od złych duchów przyjmują wiarę i wstępują do Kościoła. Inni znów znają przyszłość, mają widzenia i wypowiadają proroctwa. Inni zaś przez wkładanie rąk leczą chorych i zdrowie im przywracają, a nawet [...] i umarli już powstawali, i żyli z nami przez wiele lat [...]. Nie można zgoła podać liczby charyzmatów, jakie w całym świecie Kościół otrzymuje od Boga i w imię Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego pod Poncjuszem Piłatem”.

3. Napisz modlitwę o charyzmat prorocki dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zesłanie Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat rozpoznawania duchów (1 Kor 12,10)

„Umiłowani nie każdemu duchowi dowierzajcie, ale badajcie duchy, czy są z Boga”(1J 4,1)

„Przeciwnik wasz, diabeł, jak lew ryczący krąży szukając kogo pożreć. Mocni w wierze przeciwstawcie się jemu.” (1P 5,8-9)

Wiemy, że na drodze do osobistej świętości- zjednoczenia z Bogiem Ojcem, Synem i Duchem Świętym napotykamy na wiele przeszkód. Wśród nich są nasze grzechy, słabości innych, ale największe niebezpieczeństwo czyha ze strony osobowego przeciwnika, o którym Jezus powiedział: *Bójcie się raczej tego, który duszę i ciało może zatracić w piekle (Mt 10,28)*. Potrafi on dla zmylenia człowieka posługiwać się Słowem Bożym, przybierać postać anioła światłości, a więc kogoś, kto proponuje dobre wybory i rozwiązania, a nawet wprowadzić duszę w stan pocieszenia duchowego.

Charyzmat rozeznawania duchowego pomaga rozpoznać podstępny zły duch, odróżnić je w sposób czytelny od poruszeń pochodzących od Ducha Świętego. Polega na umiejętności zrozumienia, czy dane dzieło, dane zachowanie pochodzi od Boga, od człowieka, czy od złego ducha i czy dany plan jest zgodny z wolą Bożą, czy też nie.

Każdy z nas może ćwiczyć się w umiejętności rozeznawania duchów, robiąc codzienny rachunek sumienia i analizując myśli, poruszenia jakie pojawiały się w ciągu dnia w jego umyśle i sercu. Działanie duchów poznajemy po owocach:

OWOCE DOBREGO DUCHA: radość, wesele, usuwa wszelki smutek i lęk, pocieszenie, pokrzepienie, wlewa w serce nadzieję i pokój(por. Ga 5, 22-23, ĆD św. Ignacego z Loyoli)

OWOCE ZŁEGO DUCHA: nierząd, nieczystość, wyuzdanie, bałwochwalstwo, czary, nienawiść, spory, zawiść, gniewy, pogoń za zaszczytami, niezgoda, rozłamy, zazdrość, pijaństwo, hulanki i tym podobne, zły duch podsuwa także pozorne racje, wątpliwości, wprowadza zniechęcenie, zamieszanie i zamęt do serca człowieka, niepokoi fałszywymi racjami, stawia przeszkody (por. Ga 5, 19-21, ĆD św. Ignacego z Loyoli)

Rozpoznawanie duchów, o którym pisze św. Paweł (por. 1 Kor 12, 10), nazywane też czasem darem rozeznania, to nie magiczne sztuczki, zabobonne zachowania, ani tym bardziej niebezpieczne praktyki spirytualistyczne. To rodzaj nadprzyrodzonego oświecenia, który umożliwia rozsądzać „duchy”, czyli odróżniać fałszywe natchnienia mające swe źródło w działaniu demonicznym bądź w namiętnościach ludzkiej natury (często te dwie rzeczywistości są z sobą powiązane) od autentycznego działania Ducha Świętego. W takim też sensie dar rozpoznawania duchów stanowi skuteczną broń przeciw rozmaitym formom zwodzenia. „Dar rozeznawania – pisze Serafino Falvo – może być rzeczywiście uważany za gwaranta autentyczności innych darów Ducha Świętego (...). Pozwala rozdzielić pszenicę i kłkol we wspólnotach, gdzie obok owieczek mogą trafić się 1 Por. Kurs Oazowy Dla Animatora Diakonii Modlitwy, Katowice-Lublin 1999, s. 127. i drapieżne wilki. Pozwala rozpoznać prawdziwych apostołów wśród fałszywych i określić autentyczność Bożego pokoju i radości na tle sztucznej wesołości przetykanej niepokojem i nerwowością, związanymi z obecnością szatana (...). Jako stróż prawdziwości charyzmatów (...) dar rozeznania może służyć do oceny prawdziwości daru języków, do potwierdzenia autentyczności prorocत्व, a także – dodaje Falvo – do upewnienia się, czy tym, kto uzdrowił był Chrystus, czy była to mistyfikacja (...). Można także dzięki niemu odróżnić choroby spowodowane przyczynami naturalnymi od tych, które mają źródło w opętaniu przez złe duchy

Kryteria dotyczące intelektu

Od strony intelektualnej cechami działania boskiego są prawda, powaga, światło, posłuszeństwo intelektualne, rozważa, pokora. Duch Boży naucza zawsze prawdy i w żaden sposób nie może sugerować fałszu: myśl czy objawienie nadzwyczajne musi być porównywalne z prawdą porządku naturalnego i nadprzyrodzonego zawartą w Piśmie, w nauczaniu Kościoła i Ojców. Duch Boży nie podsuwa nigdy naszemu rozumowi rzeczy niepotrzebnych, bezowocnych, próżnych i impertynenckich, ale działa zawsze w sprawach poważnych i istotnych. Niesie ze sobą zawsze światło, nawet jeżeli niejednokrotnie nasz umysł pozostaje w ciemności ze względu na niedoskonałość intelektu. Światłu towarzyszy uległość, dzięki której człowiek otwarty jest na zdanie drugich, szczególnie wtedy, kiedy pochodzi ono od przełożonych, oraz roztropność objawiająca się w wydawaniu słusznych osądów i decyzji. I wreszcie, ponieważ często Duch Boży wznosi duszę do poznania przekraczającego normalne zdolności intelektu, wlewa w nią ogromną pokorę, dzięki której owa dusza widzi, że to wszystko pochodzi nie od niej, ale od Boga. Diametralnie odmienne są właściwości działania w intelekcie Złego Ducha: fałsz, jałowość i pustka, ciemność albo kłamliwe światło, nieroztropność, brak umiarkowania, pycha i próżność.

Kryteria dotyczące woli

W woli działanie Boże sprawia następujące efekty: pokój, szczerą pokorą, wytrwałą ufność w Bogu, zdrowa nieufność w odniesieniu do siebie i swojego sądu, czystość intencji, cierpliwość w przeciwnościach fizycznych, moralnych i duchowych, dobrowolne umartwienie swojego wnętrza, prostota, szczerłość, wolność ducha, pragnienie naśladowania Chrystusa, łagodna i bezinteresowna miłość. Zły Duch, przeciwnie, nakłania wolę do niepokoju, pychy albo fałszywej pokory, desperacji albo próżnej pewności, braku uległości wobec przełożonych, kierowania się podwójną intencją w postępowaniu, do niecierpliwości w kłopotach i życiowych problemach, do nieujarzmionych emocji, udawania, przywiązania do rzeczy światowych czy duchowych, niechęci do Chrystusa, fałszywej miłości i udawanej gorliwości.

Na koniec chcemy wskazać na pewnego rodzaju poruszenia wewnętrzne, których nie można jednoznacznie przypisać ani jednemu, ani drugiemu duchowi – które więc domagają się szczególnej roztropności i rady. Są to: chęć zmiany własnego stanu wybranego w sposób wolny i po dojrzałym zastanowieniu się; pragnienie rzeczy niezwykłych i wykraczających poza własne reguły i obowiązki stanu; dążenie do rzeczy nadzwyczajnych w praktykowaniu cnót; duch szczególnych pokut zewnętrznych; oczekiwanie odczuwalnych pociech duchowych; objawienia, ekstazy, częste duchowe zachwycenia.

Cel i zadania praktyki rozeznawania duchów

Cel rozeznawania duchów jest bardzo praktyczny: wskazanie duszy na głos Boga i wierne wprowadzenie go w życie oraz ostrzeżenie tejże przed zakusami szatana i zepsutej grzechem

pierworodnym natury ludzkiej oraz stawienie owym zakusom odpowiedniego oporu. Po takim rozeznaniu dusza sama musi dokonać wolnego wyboru.

3. Napisz modlitwę o charyzmat rozeznawania duchów dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Niezwykle pouczające jest szerokie spojrzenie św. Ireneusza, który dostrzegając pożytek płynący z prawdziwych charyzmatów, nie unika stawienia czoła charyzmatom prowadzącym na manowce. Było to bardzo aktualne za jego czasów. Oprócz katolików o charyzmatach mówili też bardzo wiele gnostycy, a więc ludzie z pogranicza chrześcijaństwa i kultów mistyczno-filozoficznych. Jeden z nich, Markus, uczeń słynnego gnostyka Walentyna, prowadził nawet instytucję, którą można by określić jako szkołę proroczą. Markus uczył tam prorokowania według swojej metody i szczęśliwie mamy dokładny opis, jak takie pseudoproroctwo szkolenie wyglądało. Markus zapewniał, że uczniowie i uczennice jego szkoły zostaną obdarowani specjalną łaską (czyli *Charis*), co Ireneusz ironicznie krytykuje:

„«Niewiasto, oto Charis spoczęła na tobie: otwórz usta i prorokuj». A ona zaraz nadyma się próżnością, uniesiona tymi słowami i wielce poruszona w duszy oczekiwaniem, że oto ma prorokować! Jej serce z emocji bije gwałtownie, zbiera w sobie niezbędną śmiałość i w swej wyzywającej próżności wypowiada jakiś nonsens, który jej przyjdzie na myśl, jak tego można oczekiwać od kogoś nadętego pustym duchem [...]. Od tej pory uważa się za prorokinię i dzięki składa Markusowi, że udzielił jej ze swej *Charis*”.

Według gnostyków nie każdy wierzący i ochrzczony był prawdziwym chrześcijaninem. Bynajmniej, w ich oczach był to tylko jakiś „zwykły chrześcijanin”. Natomiast prawdziwym uczniem był dopiero ten, który „ma Ducha”. Gnostycy wyraźnie przeciwstawiali „zwykły” chrzest swojemu wyższemu uduchowieniu i wywodzili, że tylko oni mogą naprawdę zasługiwać na miano chrześcijan. Czytamy o tym na przykład w jednej z gnostyckich pseudoewangelii, *Ewangelii Filipa*:

„Namaszczenie przewyższa chrzest, bowiem z powodu namaszczenia nazywa się nas chrześcijanami, a nie z powodu chrztu. I z powodu namaszczenia [Jezus] został nazwany Chrystusem. Ojciec bowiem namaścił Syna, Syn zaś namaścił apostołów, apostołowie zaś namaścili nas. Kto został namaszczony, posiada Pełnię, ma zmartwychwstanie, światłość, krzyż, Ducha Świętego”.

Jak widzieliśmy już wcześniej, Ireneusz pisał, co prawda, z aprobatą o znanych mu braciach w Kościele, „którzy posiadają dary prorocze i którzy przez Ducha mówią wszelkimi rodzajami języków”. Jednak temu uczoneму chrześcijaninowi z II wieku nie mogło to zamknąć oczu na fakt, że modlitwa językami nie jest automatycznie dowodem prawdziwej wiary. W pismach gnostyckich pojawiają się zapisy uderzająco podobne do glosolalii, na przykład taki jak ten: „O, prawdziwie Jedyny! O, tesseus, mazareus, jessedekus, O, wodo żyjąca! [...] iiii oooo uuuu OOOO aaaa”. A jednak ta glosolalia z II wieku pochodzi ze środowiska gnostyków, ewidentnie odchodzącego od ewangelicznej wiary głoszonej przez biskupów Kościoła powszechnego.

3. Napisz modlitwę o charyzmat rozeznawania duchów dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozeznąć obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Ześlanie Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

- 1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
- Postuga modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej <https://www.miriam.rzeszow.pl/zapisy/zapisz-sie-na-modlitwe-wstawiennicza/>. W miesiącu października br. postuga wypada 04.10.2023r. oraz 18.10.2023r.
- W dniach od 06-08.10.2023r. (piątek-sobota) odbędą się rekolekcje z modlitwą uzdrowienia i uwolnienia wg 5 kluczy Neala Lozano, które poprowadzi ks. Damian Ziemba wraz z naszą wspólnotą. Zapisy na rekolekcje na stronie internetowej Domu Diecezjalnego Tabor. Link do zapisów: <https://forms.gle/9wrRcQoNTkanz9J79> Informacja o kosztach rekolekcji oraz plan spotkania znajduje się pod linkiem: <https://tabor.rzeszow.pl/aktualnosci/rekolekcje-z-modlitwa-o-uzdrowienie-i-uwolnienie-4/>. Zapisy do 29 września br.
- W dniu 10.10.2023r. (wtorek) rozpoczynamy Seminarium Odnowy Wiary I stopnia. Będziemy spotykać się we wtorki o godz. 18.00. W planie Eucharystia; konferencja; grupki dzieleń. Seminarium poprowadzi ks. Damian Ziemba wraz z naszą wspólnotą. Zapisy rozpoczynają się od 11.09 br. przez formularz na stronie internetowej Miriam www.miriam.rzeszow.pl. Liczba miejsc ograniczona. Zapraszamy do udziału.
- Na dzień 14.10.2023r. (sobota) została zaplanowana pielgrzymka do Leżajska i Markowej dla członków Wspólnoty Miriam. Koszt udziału to 50 zł. Zapewniony jest przejazd autokarem oraz obiad. Płatność w momencie zapisu po spotkaniu wspólnotowym w dniach 04 i 11 października br. Zachęcamy do liczego udziału.

Plan pielgrzymki:

- 08.00: wyjazd z Rzeszowa dla Leżajska;
- 10.00: zwiedzania Sanktuarium Matki Bożej Pocieszenia;
- 12.00: Msza Święta;
- 13.00: obiad;
- 14.00; konferencja;
- 16.00: zwiedzanie Muzeum Polaków Ratujących Żydów podczas II wojny światowej im. Rodziny Ulmów w Markowej;
- 18.00: planowany powrót do Rzeszowa.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiarapl.
- Intencja powinna zawierać imię osoby omdlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.